

3,600 Kr., saa maa man op med Lønnen til dette Beløb, hvis man vil haabe at kunne sikre sig tilstrækkelig gode Kræfter derovre.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Johansen: Jeg foreslaar, at Forslaget henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 371; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1511).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer med de dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Falbe-Hansen): Ved første Behandling af Forslaget om Spare- og Laanekasser gjorde der sig ret forskellige Meninger gældende. Nogle mente, at man burde gaa videre end Forslaget i Retning af Tilsyn fra Statens Side overfor Sparekasserne, medens andre mente, at man snarere burde gaa i Retning af at frigive Sparekasserne. Trods disse forskellige Meninger har hele Udvalget samlet sig om det Forslag, som her foreligger. Til denne Enighed er man kommen gennem den Betragtning, at Hovedsagen ved Sparekassespørgsmaalet er Forholdet til Bankerne. Forholdene have jo nemlig udviklet sig saaledes, at Forskellen mellem Banker og Sparekasser mere og mere ud-

viskes. De fleste Banker faa en Sparekasseafdeling, og mange Sparekasser drive Bankforretninger. I Virkeligheden er der saaledes ikke synderlig Forskel paa den Risiko, der er til Stede for Indskyderne. Ganske vist have Bankerne en Aktiekapital, men denne kan ofte være meget lille, og desuden er den Maade, hvorpaa Bankerne anvende Pengene bankmæssigt, ikke fuldt saa solid eller sikker som den Maade, hvorpaa Sparekasserne anvende dem, naar de anvende deres Penge paa den normale og rette Maade. Erfaringen, særlig Erfaringen fra den sidste Krise i 1908, viser da ogsaa, at det ingenlunde er udelukket, at der fremkommer Fare for Indskyderne i Bankerne. Vi ere derfor komne til den Anskuelse, at det ikke var heldigt, at der alene fandtes Bestemmelser om den ene Halvdel af disse Institutioner, nemlig Sparekasserne, medens der aldeles ingen fandtes for den anden Halvdel, Bankerne. Denne Anskuelse stemmer ogsaa med den, der fremsattes af den højtærede Minister i de Bemærkninger, som ledsage Forslaget. I disse udtaler Indenrigsministeren nemlig, at „der trænges til en samlet Ordning af vore Sparekasse- og Bankforhold gennem en ny Sparekasselov og en ny Banklov, der dels give Regler for disse Pengeinstitutters Dispositioner, dels sætte et klarere Skel mellem Sparekasser og Banker.“ Denne Anskuelse deles af hele Udvalget, og den har været Udgangspunktet for dets Betragtninger. Derfor stiller Udvalget i § 1. Forslag om Nedsættelse af en Kommission, hvis Opgave det skal være at forberede og udarbejde Forslag til en samlet Lov om Sparekasser og Banker. En saadan Kommission maa rumme speciel Sagkundskab, og man har derfor ment, at det bør være en ret stor Kommission, og at den burde sammensættes baade af Rigsdagen og Regeringen. Forslaget gaar derfor ud paa, at der skulde vælges 5 Medlemmer af hvert Ting og 7 Medlemmer af Indenrigsministeren. Man mener, at 7 ere tilstrækkelig mange, saa meget mere, som det paa ingen Maade er udelukket, at der ogsaa af de to Ting vælges specielt sagkyndige Personer, idet Tingene jo tælle adskillige paa dette Punkt sagkyndige Mænd. Det er jo desuden endelig ikke udelukket, at Tin-